

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.445 van 25 oktober 2000
in de zaak A. 89.329/VII-20.422.**

In zake : XXX,
wonende te ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Litouwse nationaliteit, op 2 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 2 maart 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. LETEN die, loco Advocaat P. HECTORS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 8 maart 1999 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 mei 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 6 december 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 29 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is. Betrokkene, een Litouws staatsburger, zou problemen hebben gehad omdat hij bij de presidentsverkiezingen van 4 januari 1998 verkiezingsfraude heeft gepleegd. Betrokkene zou als chauffeur gewerkt hebben bij de firma Veikla. Daar zou hij een zekere M. leren kennen hebben die hem voor de verkiezingen zou benaderd hebben om bij de stembusgang de kiezers te benaderen en voor 10 Dollar hun stembiljetten af te kopen en deze dan zelf in te vullen ten voordele van de kandidaat Palauskas (die samen met Arturas Adamskas naar het presidentschap dong). Betrokkene verklaart geen politieke voorkeur te hebben en geeft toe dat hij het louter voor het geld heeft gedaan. Betrokkene zou die dag, samen met M., ongeveer 1000 stembiljetten afgekocht hebben en ze zouden er samen zo'n 5000 Dollar aan verdiend hebben. Betrokkene beweert niet te weten wie de opdrachtgever van de fraude zou zijn geweest. Niettegenstaande hun actie zou Adamskas de verkiezingen gewonnen hebben (de officiële uitslag zou 10 dagen na de verkiezingen bekend gemaakt zijn). Op het wekelijkse televisieprogramma 'Kruvinas Sekmadinis' (Bloedige zondag) zou men opgeroepen hebben om elke informatie met betrekking tot verkiezingsfraude door te spelen aan de politie. Men zou op de televisie ook robotfoto's van plegers van verkiezingsfraude getoond hebben. Op 4 maart 1998, om 6 uur 's morgens, zouden zes gewapende politieagenten in burger bij betrokkene een huiszoeking verricht hebben. Ze zouden hun legitimatiebewijs hebben laten zien maar betrokkene weet niet of ze een officiële toestemming hadden om een huiszoeking uit te voeren. Betrokkenes echtgenote (J. .) zou toen om te bevallen van haar dochter in het ziekenhuis van Kaunas geweest zijn. Betrokkenes ouders zouden toen ook thuis geweest zijn. Eén uur later zou de politie de huiszoeking gestaakt hebben (ze zouden ook betrokkenes paspoort in beslag hebben genomen) en zou betrokkene gearresteerd zijn. Ze zouden tegen betrokkenes ouders gezegd hebben dat ze hem naar het politiebureau zouden brengen. In plaats daarvan zouden de agenten betrokkene naar een bos buiten de stad gebracht hebben.

Ze zouden betrokkene gevraagd hebben wie zijn opdrachtgever was en zouden hem hardhandig geslagen hebben. Betrokkene zou er een schedelbreuk en een gebroken ruggewervel aan overgehouden hebben. Betrokkene zou er het bewustzijn verloren hebben en zou pas de volgende dag in het ziekenhuis (waar zijn

vrouw in de kraamafdeling lag) terug wakker geworden zijn. De politie zou betrokkene zelf naar de kliniek gebracht hebben. Betrokkene zou direkt bij zijn aankomst in het ziekenhuis geopereerd geweest zijn en zou omwille van een infectie een maand later terug geopereerd zijn. Betrokkene zou op 5 maart 1998 zijn vrouw in het ziekenhuis gezien hebben en zou pas enkele dagen later zijn kind gezien hebben. Betrokkenes echtgenote zou wat later naar het politiebureau van het ziekenhuis gegaan zijn, echter zonder enig gevolg, en zou een maand later naar het parket zijn gegaan om een klacht neer te leggen. Ze zou er ook bekend hebben dat betrokkene verkiezingsfraude had gepleegd. Betrokkene zou na zijn twee ingrepen een lange revalidatieperiode voor de boeg gehad hebben; hij zou ondermeer terug leren lopen hebben. Zowel de agenten die hem geslagen hebben, als medewerkers van het parket zouden betrokkene in het ziekenhuis komen opzoeken zijn. De agenten zouden echter alleen met betrokkenes dokters gesproken hebben. Betrokkene zou wel met de medewerkers van het parket gesproken hebben. Eind juli, begin augustus 1998 zou betrokkene uit het ziekenhuis gevlucht zijn, toen zijn vrouw hem met de wagen kwam bezoeken. Betrokkene zou eerst met zijn echtgenote naar hun huis in Kaunas en dan alleen met de wagen naar Kleipeda gereden zijn, waar hij bij een vriend M. B. zou gelogeed hebben tot zijn vertrek naar België. Betrokkene zou zijn vriend reeds van in het ziekenhuis gecontacteerd hebben. Betrokkene beweert ook dat zijn vriend (M.) ook door de politie zou zijn gearresteerd. Na zijn vlucht naar Kleipeda, zou men ook zijn echtgenote komen opzoeken zijn, waarbij men haar ondervraagd en bedreigd zou hebben (ze zou nooit zijn geslagen). Betrokkenes echtgenote zou ook door de bureu zijn lastiggevallen nadat betrokkenes foto op TV was verschenen. Vier à vijf maanden later zouden betrokkenes echtgenote en zijn dochtertje hem in Kleipeda vervoegd hebben. M. B. zou iemand gecontacteerd hebben die betrokkene, zijn echtgenote en zijn kind met de wagen naar België zou gebracht hebben en hen valse paspoorten zou bezorgd hebben. Op 6 maart 1999 zouden ze vertrokken zijn en ze zouden op 8 maart 1999 in België gearriveerd zijn. Betrokkene vroeg op 8 maart 1999 de status van vluchteling aan; hij was niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort.

Uit een vergelijking tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat deze een aantal tegenstrijdigheden bevatten die aan de oprechtheid van zijn beweringen doen twijfelen. Zo verklaarde betrokkene dat hij uit het ziekenhuis vluchtte toen zijn vrouw hem kwam bezoeken; dat hij samen met haar met de wagen naar

Kaunas reed, zijn vrouw daar thuis afzette en dat hij daarop alleen verder naar Kleipeda reed.

Betrokkenes echtgenote stelde echter dat haar echtgenoot alleen uit het ziekenhuis ontsnapte; dat hij met de bus (of zo) naar huis kwam waar betrokkene zich toen bevond, dat hij daar nog een korte tijd zou gebleven zijn en dat hij dan alleen naar Kleipeda vertrok.

Verder verklaarde betrokkene dat zijn vrouw -ongeveer een maand na de aanslag- naar het parket is gegaan om een klacht in te dienen terwijl zijn echtgenote beweerde dat ze samen met betrokkene 10 à 15 dagen na de aanslag, een brief naar het parket heeft geschreven.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich tijdens het interview op het Commissariaat-generaal schromelijk tegensprak, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas bijkomend aantast. Zo verklaarde hij in eerste instantie dat hij, toen hij het ziekenhuis ontvluchtte, samen met zijn vrouw met de wagen naar huis reed, zijn vrouw daar afzette en vervolgens alleen naar Kleipeda reed. Op het einde van het interview beweerde betrokkene echter dat hij van het ziekenhuis rechtstreeks met de wagen naar Kleipeda reed en dat zijn echtgenote alleen te voet naar huis keerde.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt verder dat er bij de presidentsverkeizingen van 4 januari 1998, na verzoek (onderzoek) van alle klachten, geen ernstige inbreuken vastgesteld werden (Bron: BBC-SWB van 12 januari 1998: Baltic States, Lithuania). Hierdoor worden ook betrokkenes beweringen over het plegen van verkiezingsfraude en zijn daardoor ontstane problemen, totaal ongeloofwaardig, vermits het afkopen van 1000 stembiljetten bezwaarlijk als een niet-ernstige inbreuk kan worden beschouwd.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkenes relaas, quod non, de feiten die betrokkene aanhaalt niet kunnen beschouwd worden als daden van vervolging omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève. De beweerde problemen van betrokkene vinden hun oorsprong in het plegen van verkiezingsfraude tegen vergoeding, en niet in zijn politieke of religieuze overtuiging, zijn nationaliteit of etnie of het behoren tot een sociale groep. Het gaat bijgevolg om feiten van gemeen recht. Betrokkene brengt bovendien geen elementen aan die erop wijzen dat hij een oneerlijk proces zou krijgen omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt daarenboven dat de Litouwse politie soms arrestanten slaat of fysisch mishandelt en dat de lokale pers geregeld

melding maakt van de brutale aanpak van de politie, maar ook dat de overheid sinds 1997 initiatieven neemt om de integriteit van de politie te bevorderen en de wanpraktijken van de politie wel degelijk aanpakt. Zo werden er bijvoorbeeld in de eerste helft van 1998 in totaal 79 officieren van de politie ontslagen wegens illegale of frauduleuze activiteiten als gevolg van uiteenlopende inbreuken (Bron: Lithuania, Country Report on Human Rights Practices for 1998). Bovendien dient er getwijfeld te worden aan het feit dat betrokkene en/of zijn echtgenote effectief verdere stappen hebben ondernomen om de beweerde mishandelingen van de politie aan te klagen (zie bovenstaande tegenstrijdigheden) en dient er gewezen te worden op het feit dat betrokkene het verdere verloop van het onderzoek (door het parket) niet heeft afgewacht en gevlucht is uit vrees dat hij voor de rechtbank zou moeten verschijnen (voor het plegen van verkiezingsfraude).

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde stukken (geboorteakte en rijbewijs van XXX, een kopie van een brief van een joodse organisatie en twee röntgenfoto's van XXX op 4.3.98) wijzigen hetgeen hiervoor uiteengezet werd niet.

Gelet op het voorgaande, kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het verblijf op het grondgebied te weigeren.

In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te

worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"ENIG MIDDEL - GEBREKKIGE MOTIVERING :

Verzoeker meent dat de motivering van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen op verschillende punten aangetast is door een gebrekkige motivering.

1. In fine van zijn motivering stelt de Commissaris-Generaal dat de twee röntgenfoto's die verzoeker voorbrengt niets kunnen wijzigen aan hetgeen hoger werd uiteengezet.

Deze overweging van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen is merkwaardig vermits deze röntgenfoto's in ieder geval zouden kunnen aantonen hoe zwaar verzoeker werd mishandeld en met name de bevestiging zouden kunnen brengen dat verzoeker inderdaad door de Politie dermate werd geslagen dat hij een schedelbreuk en een gebroken nek heeft opgelopen.

Dergelijke feiten kunnen op zijn minst ernstig genoemd worden, temeer daar uit de eigen gegevens van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen blijkt dat de politie zich zeer frequent schuldig maakt aan een brutale aanpak van arrestanten.

De voorlegging van de twee röntgenfoto's bood minstens aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen de mogelijkheid om na te gaan of verzoeker de letsels waarover hij sprak heeft opgelopen, zodat minstens zou kunnen uitgemaakt

worden of verzoeker het slachtoffer is geweest van een dergelijke brutale aanpak of niet.

Wanneer dit blijkt, moet er toch minstens tot het besluit gekomen worden dat er in hoofde van verzoeker een gerechtvaardigde vrees voor aantasting van zijn fysieke integriteit aanwezig is.

2. Verder is de motivering van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen gebrekkig waar gesteld wordt dat de praktijken die zou(den) heersen bij de politie, niet zou(den) passen in de criteria van de Conventie van Genève.

In de eerste plaats moet ervan vertrokken worden dat de mishandelingen waarover verzoeker gesproken heeft, ernstig en levensbedreigend zijn en uitermate gewelddadig, gelet op het uiteindelijk toch relatief onbelangrijke, minstens niet gewelddadig misdrijf waarover verzoeker vertelt.

De miskennis van fundamentele mensenrechten, waarvan dergelijk optreden toch een veruitwendiging is, door een staatsapparaat, moet worden aanzien als een daad van vervolging beantwoordend aan de criteria van de Conventie van Genève.

Er mag toch niet voorbijgegaan worden aan het feit dat er in die omstandigheden moet vastgesteld worden dat er in hoofde van verzoeker een oprechte vrees voor zijn leven bestaat nu die politie er niet voor terugschrikt hem zwaar te mishandelen gewoon bij een arrestatie i.v.m. verkiezingsfraude, zodat hij zich aan nog ernstiger mishandelingen mag verwachten of hij er minstens voor bevreesd moet zijn, wanneer diezelfde politie-eenheden geconfronteerd zullen worden met de klachten die lastens hen wegens beweerde mishandelingen werden neergelegd.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen geeft daarop in zijn motivering geen antwoord en haar (zijn) motivering dient bijgevolg als gebrekkig bestempeld te worden.";

Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar enig middel in essentie aanvoert dat de Commissaris-generaal ten onrechte heeft overwogen dat "de twee röntgenfoto's die verzoekende partij voorlegt niets kunnen wijzigen aan hetgeen hoger werd uiteengezet"; dat hiermee wordt bedoeld dat de beweerde mishandelingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest, niet werden betrokken op de kern van zijn asielaanvraag, met name dat verzoeker met een zekere Mantas zich schuldig zou hebben gemaakt aan verkiezingsfraude, door bij de stembusgang van de

presidentsverkiezingen voor 10 dollar per stuk, stembiljetten af te kopen van kiezers, met de bedoeling om de stembiljetten zelf in te vullen "ten voordele van de kandidaat Palauskas (die samen met Arturas Adamskas naar het presidentschap dong)";

Overwegende dat de verzoekende partij hierdoor voorbijgaat aan de overige motieven van de bestreden beslissing, die de feitelijke en juridische overwegingen inhouden die de bestreden beslissing op het eerste gezicht kunnen schragen en bijgevolg pertinent en afdoende lijken; dat de Commissaris-generaal op het eerste gezicht heeft aangetoond dat het asielrelaas van de verzoekende partij dermate ongeloofwaardig is, dat het vluchtelingenrelaas van verzoeker "bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève"; dat in de bestreden beslissing immers op goede gronden wordt aangevoerd dat de feiten die verzoeker aanhaalt niet kunnen worden beschouwd "als daden van vervolging omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève", omdat de beweerde problemen van verzoeker, zoals vastgesteld door de Commissaris-generaal hun oorsprong vinden in "het plegen van verkiezingsfraude tegen vergoeding" en niet in zijn politieke of religieuze overtuiging, zijn nationaliteit of etnie of het behoren tot een sociale groep"; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat het "bijgevolg gaat over feiten van gemeen recht"; dat wat voorafgaat meebrengt dat het de Commissaris-generaal niet meer toekwam om nog een afzonderlijk onderzoek te wijten aan de voorgelegde twee röntgenfoto's, omdat het resultaat van deze analyse op het eerste gezicht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar enig middel in essentie aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing

gebrekkig is, "waar gesteld wordt dat de praktijken die zou(den) heersen bij de politie, niet zou(den) passen in de criteria van de Conventie van Genève";

Overwegende dat de verzoekende partij een gewijzigd asielrelaas ontwikkelt voor de Raad van State, door de beweerde fysische mishandelingen door de politie, als op zichzelf staande feiten aan te voeren en door ze in het tweede onderdeel van het enig middel, los te koppelen van het oorspronkelijk asielrelaas; dat de verzoekende partij aldus nieuwe gegevens ter beoordeling aan de Raad van State voorlegt, die als dusdanig niet werden voorgelegd aan het Commissariaat-generaal, zodat de Raad van State onbevoegd is om desbetreffend zijn wettigheidscontrole uit te oefenen;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vijftientig oktober
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.